

opusdei.org

Carta del prelat (novembre 2014)

A la carta, el prelat parla del regnat de Crist, que abans de tot vol ser Rei dels "nostres pensaments, paraules, obres i accions".

03/11/2014

Estimats, que Jesús em guardi les filles i els fills!

Potser em repeteixo, però ho faig d'intent: quantes gràcies hem de donar a Déu, tots els dies, pels molts béns que ens concedeix; i entenc

molt bé que el nostre Pare escrivís i digués sovint: ***semper in laetitia!***, en veure com el cel ens beneeix.

Les setmanes transcorregudes des del 27 de setembre, hem sabut de moltes gràcies obtingudes de Déu per intercessió del beat Álvaro. Veiem, un cop més, que la santedat llueix quan l'Església la reconeix en algun dels seus fills. De vegades no la percebem, perquè ens distraiem i no ponderem aquesta assistència de Déu. Filles i fills meus, convencem-nos que la fe ens ajuda a caminar amb fermesa enmig dels vaivens de la història: la Providència divina ho dirigeix tot vers la plenitud del regne de Déu, que Jesucrist va instaurar a la Terra.

Ens toca ara als cristians fer presents els fruits de la redempció, sobreabundantment realitzada per Jesucrist amb la seva vida, mort, resurrecció i ascensió als cels. I ho

demanem per intercessió del beat Álvaro, quan supliquem a Déu que sapiguem convertir *tots els moments i circumstàncies de la meva vida en ocasió d'estimar-vos i de servir el Regne de Jesucrist.*

Estendre el regne de Crist a tots els confins de la terra, a les persones que ara viuen i a aquelles que vindran amb els anys, és la tasca meravellosa —una aventura divina i humana autèntica— que el Senyor va encomanar a tots els cristians, en ordenar als Apòstols: *Aneu per tot el món i anuncieu la bona nova de l'evangeli a tota la humanitat [1].* Amb quina pedagògica insistència ens ho va fer considerar sant Josepmaria! Perquè tal aspiració es faci realitat, fomentem el desig d'augmentar quotidianament la vibració apostòlica, de pregar al Senyor que envii el seu Esperit a totes les persones, trencant les

barreres que podem posar a la seva acció en les nostres ànimes.

Aquest afany no ha de quedar en una quimera; hem d'assimilar, de manera molt personal, aquell ***volem que Crist regni***, que bategava al cor del nostre Pare des dels començaments de l'Opus Dei, i que ens va repetir el beat Álvaro. Des que va conèixer l'Obra, va anar aprofundint en les riqueses de la vida interior de sant Josepmaria i, d'aquesta manera, va anar assaborint i estimant aquestes jaculatòries freqüents del nostre Fundador: *regnare Christum volumus! Deo omnis gloria! Omnes cum Petro ad lesum per Mariam!* Aquestes clares i exigents coordenades d'actuació van fomentar en el beat Álvaro la necessitat de deixar regnar Crist en el seu cor, donant a Déu tota la glòria, ben unit a l'Església i al Papa amb la intercessió de la Santíssima

Mare de Déu, i acompanyant la humanitat sencera.

Són consideracions que resulten molt adequades en aquest mes, per a preparar-nos per la solemnitat de Crist Rei. El nostre Pare ens pregunta a cada un, a cadascuna: ***On és el Rei? On és el Crist, que l'Esperit Sant procura formar en la nostra ànima? No pot estar en la supèrbia que ens separa de Déu, no pot estar en la falta de caritat que ens aïlla. Crist, aquí, no hi pot ser; aquí, l'home, s'hi queda sol*** [2]. Déu desitja regnar, abans que res, en els nostres pensaments, paraules, obres i accions. ***Però, què respondríem***—prosegueix el nostre Pare—, ***si ens demanava: i tu, com deixes que regni en tu? I jo li respondria que, perquè Ell regni en mi, em cal la seva gràcia abundosa: només així, fins i tot l'últim batec, l'últim alè, la mirada menys intensa, el mot més***

corrent, la sensació més elemental es traduiran en un hosanna al meu Crist Rei [3].

En resar el Parenostre, supliquem l'adveniment del Regne de Déu: *Adveniat regnum tuum [4]*. Encara que sabem que ja és present en el món —*regnum Dei intra vos est [5]*, el Regne de Déu és enmig de vosaltres —, encara s'ha de manifestar en la seva plenitud. En paraules de Nostre Senyor, aquest regne actua com la llavor que creix sense soroll al camp, encara que amb el blat aparegui també el jull que sembra l'enemic; i és el ferment que converteix la flor de farina en pa saborós. Amb aquestes paràboles, Jesucrist explica les característiques del regne de Déu per a totes les etapes de la història, també la nostra; i, perquè el seu regne no és d'aquest món [6], no es manifesta amb soroll i aparell, encara que es trobi present a la terra

i vagi creixent fins a la seva aparició gloriosa a la fi dels temps.

«Aquesta obra de Crist sempre és silenciosa; no és espectacular. Precisament en la humilitat d'ésser Església, de viure cada dia l'Evangelí, creix el gran arbre de la vida veritable. Amb aquests inicis humils, el Senyor ens anima perquè, també en la humilitat de l'Església d'avui, en la pobresa de la nostra vida cristiana, puguem veure la seva presència i tenir així la valentia de sortir-ne a l'encontre i de fer present en aquesta terra el seu amor, que és una força de pau i de vida veritable» [7].

Encara que no falten successos en la història que aparenten suggerir el contrari, aquesta permissió del Cel és la manera de fer de Déu, que vol fer el seu disseny salvador «respectant la nostra llibertat, perquè l'amor, per la seva naturalesa, no es pot imposar. Per tant, l'Església és, en Crist, l'espai d'acollida i de mediació de l'amor de

Déu. Des d'aquesta perspectiva es veu clarament com la santedat i el caràcter missioner de l'Església constitueixen dues cares de la mateixa medalla: només pel que fa santa, és a dir, pel que fa plena de l'amor diví, l'Església pot complir la seva missió; i precisament en funció d'aquesta tasca Déu la va escollir i va santificar com la seva propietat personal» [8].

Jesucrist és Rei de l'univers per la seva encarnació i el seu triomf a la Creu [9]. El prefaci de la solemnitat ens ofereix algunes característiques d'aquest regne: *regne de veritat i de vida, regne de santedat i de gràcia, regne de justícia, d'amor i de pau* [10]. Descobrim en aquestes expressions les diverses manifestacions del triomf de Crist, quan les ànimes es mostren dòcils a l'acció de l'Esperit Sant; expressions que ens ajudaran a preparar-nos per a aquesta gran festa, en la qual renovarem la

consagració de l'Opus Dei al Cor
sacratíssim i misericordiós de Jesús.

Regne de veritat i de vida. Així ho va
manifestar Jesús a Pilat: *Jo sóc rei. Jo
he nascut i he vingut al món per
donar testimoni de la veritat. Tots els
qui són de la veritat escolten la meua
veu* [11]. El procurador romà no va
volar escoltar les paraules de Jesús.
Quid est veritas? [12], què és la
veritat?, va respondre amb
displacència, girant l'esquena al
Mestre. Avui passa el mateix en
molts llocs. No falten persones que
tristament rebutgen la Veritat; no
admeten que només Crist és *el Camí,
la Veritat i la Vida* [13]. I romanen en
la foscor del pecat.

Reparem pel mal més gran que li pot
esdevenir a una criatura: tancar-se
voluntàriament a la Veritat i a la Vida
que és Crist, ja que el cor s'endureix
en el mal i impedeix l'actuació de la
gràcia guaridora del Paràclit. El Papa

sant Joan Pau II va escriure que l'acció de l'Esperit Sant «troba en l'home que és en aquesta condició una resistència interior, com una impermeabilitat de la consciència, un estat d'ànim que podria dir-se consolidat en raó d'una lliure elecció (...). En el nostre temps, a aquesta actitud de la ment i del cor correspon potser la pèrdua del sentit del pecat (...), acompanyada per la "pèrdua del sentit de Déu"» [14].

Alhora, considerem que el poder de Déu és infinitament més gran que la tirania del pecat. No tolerem cap escletxa al desànim personal, en observar al nostre voltant tant d'oblit de Déu i de menyspreu dels seus manaments. Demanem a la Trinitat que aquest buit no ens afecti: anem més al poder de l'Esperit Sant, per desemmascarar el pecat i infondre la contrició en els cors. Ell, com ensenya el Senyor, *posarà el món en evidència pel que fa al pecat, a la*

justícia i a la condemna [15]. Per la fe, som persuadits que Déu no ha enviat el seu Fill al món perquè el món fos condemnat, sinó per salvar-lo per mitjà d'ell [16]. I així, «el convèncer pel que fa al pecat i a la justícia – afirma sant Joan Pau II— té com a finalitat la salvació del món i la salvació dels homes» [17].

Sant Josepmaria ens assenyalava el camí adequat per col·laborar en la instauració del regne de Crist, malgrat els obstacles: ***tots sabeu que hi ha dificultats en la vida del món i en la vida de l'Església. Que aquestes dificultats ens exigeixen – a tots— portar-nos millor, ser més fidels. Que en aquests moments de deslleialtat el Senyor espera, de cadascun de vosaltres i de mi, lleialtat, amor. Que hem d'estar serens, que totes les aigües revoltes es calmaran, els pòsits s'aniran al fons i quedarà l'aigua potable. I que aquestes muntanyes,***

que sembla que ens envolten i que no ens deixen veure l'horitzó, s'ensorraran: montes sicut cera fluxerunt a facie Domini (Sal 96 [97] 5), diu l'Escriptura; les muntanyes, el mateix que si fossin de cera, es destruïran davant del voler de Déu. Perquè el voler de Déu és d'amor i de misericòrdia. Misericordia Domini plena est terra (Sl 32 [33] 5), la terra és plena de la misericòrdia de Déu. El Senyor ens estima molt a cadascun de vosaltres i a mi, però ens voldrà més si estimem la seva Església que és la nostra Mare, i que està afligida [18].

Regne de santedat i de gràcia: una altra característica del regne de Déu, conseqüència d'estar adherit a Crist, Veritat i Vida. Per l'acció de l'Esperit Sant, en el Baptisme el cristià esdevé fill de Déu, i en els altres sagraments —especialment en l'Eucaristia— s'identifica més i més amb Jesucrist,

fins a poder repetir amb sant Pau: *viu, però ja no visc jo, sinó que Crist viu en mi. I la vida que visc ara en la carn la visc en la fe del Fill de Déu, que em va estimar i es va entregar ell mateix per mi* [19]. Aquesta identificació respecta les peculiaritats de cada un: ***Heu de ser tan diversos com són diversos els sants del cel, que cadascun té les seves notes personals especialíssimes. —I, també, tan conformes els uns amb els altres com els sants, que no serien sants si cada un d'ells no s'hagués identificat amb Crist***[20].

La festa d'avui, solemnitat de Tots Sants, ens mostra aquesta meravellosa unitat i varietat pròpia de la vida cristiana. La beatificació d'Álvaro del Portillo i la de Pau VI, fa pocs dies, mostren també l'admirable acció divina, que santifica els seus fills, a glòria de Déu i bé de l'Església. Per això, **l'alegria de l'Evangelí és**

aquesta que res ni ningú no ens podrà treure (cfr. Jn 16, 22). Els mals del nostre món –i els de l'Església— no haurien de ser excuses per reduir el nostre lliurament i el nostre fervor. Mirem-los com a reptes per créixer. A més, la mirada creient és capaç de reconèixer la llum que sempre vessa l'Esperit Sant enmig de la foscor (...). La nostra fe és desafiada a entreveure el vi en què pot esdevenir l'aigua i a descobrir el blat que creix enmig de la zitzània. A cinquanta anys del Concili Vaticà II, encara que ens facin mal les misèries de la nostra època i siguem lluny d'optimismes ingenus, el major realisme no ha de significar menys confiança en l'Esperit ni menor generositat [21].

Aquesta certesa de la fe il·lumina les tenebres que, de vegades, semblen condensar-se sobre la humanitat. Déu pot més! Ell, en la seva saviesa i

omnipotència infinites, posseeix la capacitat de treure bé, del mal; per això, la fe constitueix l'arrel de l'optimisme sobrenatural, importantíssim, que s'ha de moure sempre al cristià. L'Esperit Sant és realment el nostre Paràclit, el nostre advocat defensor, com expressa aquest vocable.

Quan el Regne de Déu s'assenta en el fons de l'ànima, es realitza allò que proclama el prefaci de la Missa de Crist Rei: per l'apostolat personal, es manifesta com a regne de justícia, d'amor i de pau. Aleshores del cor del cristià broten la justícia i la misericòrdia, que es contagien a altres persones, fins a impregnar les estructures humanes; i els fills de Déu —que ho sabem— esdevenim sembradors de pau i d'alegria, amb paraules del nostre Fundador.

Demà celebrem la commemoració dels fidels difunts. Siguem generosos

en l'oferiment de sufragis –en primer lloc, la Santa Missa— per les ànimes del purgatori, especialment per les més necessitades. Em commou pensar com el nostre Pare estimava i tractava tots els qui ens han precedit en el camí terrenal: les seves filles i els seus fills, els seus pares i germans, i –amb el mateix afecte— els nostres, totes les ànimes del purgatori, les seves **bones amigues**. Es palpava la seva persuasió que *vita mutatur, non tollitur* [22]: la vida es canvia, no es perd, quan s'ha seguit el Senyor.

Amb alegria us comunico que el 3 d'aquest mes aniré a Moscou: acompanyeu-me des d'ara amb la vostra pregària en aquest viatge. I el dissabte, dia 8, administraré l'ordenació diaconal a 32 germans vostres: preguem per ells, perquè siguin sants, i per tots els ministres de l'Església, des del Papa fins a l'últim recentment ordenat, estimant

cadascun entranyablement. El dia 28, aniversari de l'erecció de l'Obra com a prelatua personal, agraïm especialment a la Trinitat Santíssima la configuració jurídica definitiva de l'Opus Dei: aquesta petita part de l'Església que formem els sacerdots i laics, i que tant facilita el nostre servei a tota la Església i a les ànimes.

Seguiu pregant pels fruits del recent Sínode extraordinari dels Bisbes i per totes les meves altres intencions.

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 novembre 2014.

.....

[1] *Mc* 16, 15.

[2] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 31.

[3] *Ibid*, n. 181.

[4] *Mt* 6, 10.

[5] *Lc* 17, 21.

[6] Cfr. *Jo* 18, 36.

[7] Benet XVI, *Homilia*, 15-VI-2008.

[8] *Ibid*.

[9] Cf. Pius XI, *Litt. enc. Quas primas*, 11-XII-1925.

[10] Missal Romà, Solemnitat de Crist Rei, Prefaci.

[11] *Jo* 18, 37.

[12] *Ibid*, 38.

[13] *Jo* 14, 6.

[14] Sant Joan Pau II, *Litt. enc. Dominum et vivificantem*, 18-V-1986, n. 47.

[15] *Jo* 16, 8.

[16] *Jo* 3, 17.

[17] Sant Joan Pau II, *Litt. enc. Dominum et vivificantem*, 18-V-1986, n. 27.

[18] Sant Josepmaria, *Notes d'una reunió familiar*, 11-XI-1972.

[19] *Gal* 2, 20.

[20] Sant Josepmaria, *Camí*, n. 947.

[21] Papa Francesc, *Exhort. apost. Evangelii gaudium*, 24-XI-2013, n. 84.

[22] Missal Romà, Prefaci I de difunts.

---

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/article/carta-del-
prelat-novembre-2014/](https://opusdei.org/ca-es/article/carta-del-prelat-novembre-2014/) (05/04/2025)